

buurman was boos naar binnen gegaan. Eén nul, had Lelle gedacht. Daar kan hij mooi niet tegen op. De buurvrouw had hem een duim omhoog en een dikke knipoog gegeven, toen ze stil lachend achter de buurman aan naar binnen liep.

Lelle had de tegels goed bijgehouden. Elke week zorgde hij ervoor dat bladeren en zand werden weggeveegd naar de berg achter in zijn tuin. Een berg waarop inmiddels het gras al meer dan een halve meter hoog stond. De tegels moesten mooi blijven, voor als het zo'n mooi weer zou zijn dat hij buiten kon zitten en ervan kon genieten. Of erop kon liggen op zijn ligbed en zou genieten van de zon. En zo'n dag was het nu. Het ligbed had hij neergezet op die ene plek in de tuin waar de vloer écht gelijk was, zodat hij niet zou wiebelen als hij ging liggen. Hij was nu eenmaal geen stratenmaker.

2

In zijn jeugd had Lelle niet veel vriendjes gehad op school. Hij had alle kinderen maar stom gevonden en hij wist dat ze hem ook stom vonden. Hij was er nooit achter gekomen of dat kwam door zijn grote lichaam, of omdat hij nooit goede cijfers haalde. Want dat was belangrijk, goede cijfers. Dat had de meester hem eens verteld. Met goede cijfers kon je verder leren. Dan kon je misschien wel gaan studeren en professor worden, of zo. Maar Lelle wilde helemaal geen professor worden, want dan moest je ook leren hoe je dat woord precies schreef, professor. En hij vond schrijven en lezen nou eenmaal erg moeilijk. Dat stond ook altijd op zijn rapporten 'Lelle heeft moeite met lezen en schrijven'. Maar er stond meestal ook 'Lelle is vaak in gedachten en het lijkt soms of hij in een andere wereld leeft. Ik adviseer u om er met onze schoolcoördinator over in gesprek te gaan'. Maar vader was helemaal niet in gesprek gegaan. Vader had hem klappen gegeven. Zo veel klappen had hij nog nooit gehad van vader. En moeder had alleen maar toe staan kijken. Hij haatte vader. En moeder.

Het enige vriendje dat hij op school had kwam uit Zweden. Hij had maar een rare naam, vond Lelle. Wie noemt zijn kindje nou Vilgot Appelquist? Lelle had bedacht dat zijn moeder dan wel Perenquist zou heten. Dan had je meneer en mevrouw Appelen Perenquist. Hij had er zelf hard om moeten lachen. De meester niet, want van de meester mocht je nooit lachen om iemands

naam. Dat moest wel zijn omdat hij zelf zo'n rare naam had: meester Trolley, meester Henderson Trolley. Daar zal hij vast wel mee geplaagd zijn, toen hij nog een jongetje was, had Lelle ooit gedacht. *Henderson Rijdend Koffertje*. Lelle had hem er nooit naar durven vragen. Toen de meester het grapje van Lelle over de naam van Vilgot Appelquist had gehoord, had hij aan Lelle gevraagd of hij zelf wel eens had nagedacht over de naam Lelle, want dát was pas een rare naam. Lelle vond dat helemaal niet leuk van de meester, maar toen hij er 's avonds in bed over na had gedacht vond hij Lelle ook wel een rare naam. Hij was zachtjes uit bed gestapt om aan moeder te vragen waarom hij Lelle heette. Hij vond het antwoord nog minder leuk dan de vraag van de meester. Want het bleek dat, toen moeder zwanger van hem was, zij altijd luisterde naar een Zweedse band. Moeder zong altijd heel hard mee, maar ze sprak helemaal geen Zweeds. En toen de zanger steeds "Lelle, Lelle!" riep, dacht ze dat het iets moois betekende, of dat het de naam was van zijn zoontje. En dat vond ze zo'n mooi idee dat moeder had bepaald dat hij Lelle zou gaan heten. Dat was waarschijnlijk ook meteen voor het laatst dat moeder iets bepaald had, want vader had *de broek aan*, zo zei vader altijd. Maar Lelle had moeder ook vaak in een broek gezien en toch mocht zij van vader nooit iets bepalen. Misschien was hij wel boos dat zij de naam Lelle had bepaald, omdat die zanger dat altijd riep. Later bleek het trouwens gewoon een bijnaam voor de altijd dronken oom in het dorpje van de zanger van de band te zijn geweest. En nou is hij dus voor altijd een dronken oom in een dorpje in Zweden, waar hij nog nooit is geweest. Bovendien was hij helemaal geen oom, want hij had helemaal geen neefjes of nichtjes. Gelukkig niet, had hij